

Cătălina Fometici

Cătălina Fometici
Câinii diavolului

Copyright © Cătălina Fometici
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOMETICI, CĂTĂLINA
Câinii diavolului/Cătălina Fometici

Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-228-6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: MICHAEL HAULICĂ
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 188/martie 2017
Bun de tipar: martie 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CÂINII DIAVOLULUI

Collecție coordonată de Michael Haulică

Cuprins

Chipul întunecat al visului	7
Roșie ca săngele este Furia	67
Câinii Diavolului	87

Chipul întunecat al visului

„... în somnul morții fără hotar, cu lacrimi de sânge și scrâșnet amar... Urlet de fiară prin ziduri pustii, când noaptea e neagră și spaimele-s vii...”

Voceia iazmei se sparse într-un hohot de râs care le ridică părul pe ceafă și le încreții pielea. Geamurile se deschiseră și se izbiră cu zgromot, iar cioburile colorate căzură la picioarele lor, zângăind. Vârtejul negru o învăluie și o înghiți, lăsând în urmă-i ecourile hohotelor rostogolite în liniștea mormântală.

*

– Nu mă prinzi! strigă fetița, luând-o la fugă cu hohote vesele de râs.

Băiatul nu apucă să se ferească; șuvoiul de apă îl împroșcă din cap până în picioare. Se ridică de pe butucul pe care stătea aşezat, cu părul ud și cu hainele mustind.

– Yvonne! Uite ce-ai făcut!... De ce nu stai cuminte? se răsti el, silindu-se să dea un ton autoritar vocii sale de copil.

Însă Yvonne râdea cu veselie, alergând în jurul lui ca o căpriță. Îi vedea rochița roșie pâlpâind în tufele dese, apărând și dispărând printre trunchiurile copacilor tineri ce creșteau deși pe malul râului.

Încruntat, băiatul se aşeză la loc și continuă să cioplească la țărușii cu care urma să priponească cele două vaci. Animalele se opriseră pe un tăpșan cu iarba nouă și pășteau liniștite, mișcând din urechi și din cozi; un ochi de soare, strecurat printre crengile încă neînfrunzite, lăsa pete de lumină mișcătoare pe pământul negru, umed.

– Hai, Luc, vii să ne jucăm? se auzi glasul fetiței, la o oarecare depărtare.

– Am treabă! tipă el cu o furie copilărească. După o vreme, adăugă: Să știi că o să îi spun tatei că nu m-ai ajutat și că ai fugit prin pădure. A zis să nu ne îndepărțăm de potecă și să fim cuminți, să nu fugim prin pădure. Că vine lupul și ne mănâncă. Așa a zis.

O adiere de vânt făcu ramurile să scârțâie ușor. Una dintre vaci, albă cu pete roșiatice, ridică botul și ciuli urechile spre adâncul pădurii. Păsările tăcură.

– Ai auzit ce-am spus, Yvonne? O să te mănânce lupul!

– ...

Vaca cea băltată scoase un muget înăbușit. Cealaltă, o juncașă brună și cu o pată albă pe bot, se opri și ea din păscut. Amândouă păreau să asculte cu atenție; devineau tot mai agitate.

Nu se mai vedea rochița fetei. Pădurea foșnea lin, clătinând ramurile goale ca pe niște mâini descărname. Luc se ridică în picioare și privi în jur.

– Yvonne, treci aici! zbieră el.

Supărat, lăsă cuțitașul și cei doi țăruși neterminați jos și porni după fetiță, bombânind și gesticulând către un interlocutor nevăzut.

– ... Las' că vede ea... I-a spus tata să fie cuminte, dar nu vrea să asculte. E un copil rău! N-o să primească fiertură cu miere la cină, iar data viitoare n-o mai iau cu mine...

Răcoarea umedă din interiorul pădurii îl înfioră, iar adierea tăioasă de vânt îi lipi hainele ude de corp. Începu să dârâie de frig.

– Uite cum m-a udat, zise băiatul cu mirare. Să vezi ce-o să se supere tata... Las' că nu primește ea fiertură cu miere. Că a zis mama că numai copiii cuminți primesc...

Deodată, ramurile tufărișului foșniră și căzură în lături. Luc tipă, speriat. Cu un chiot, fetița îi sări în spate, apucându-l strâns cu mânuștele de după gât. Se prăbușiră amândoi la pământ, râzând și înghiointindu-se.

– De ce nu ești cuminte? întrebă băiatul, redevenind serios. Uite ce murdară ești! Să știi că îi spun tatei, și îi spun și mamei să nu-ți dea fiertură cu miere!

O scutură de frunze și bucățele de lemn, apoi o luă de mâna și o trase după el spre poiană, tot murmurând amenințări despre supărarea tatălui și despre cina fără fiertură cu miere. Mergeau cu pași mărunți, împotmolindu-se, din când în când, în noroiul gros până la glezne. În jurul lor, întunericul pădurii creștea dens, apăsător.

– Stai! Ai auzit? întrebă Luc, oprindu-se din mers.

Fetița se lăsa pe vine, să privească un gândac negru ce se lupta să iasă de sub o frunză putredă. Copilul mai ascultă câteva momente, dar nu se auzea decât susurul domol al apei. Își luă iar surioara de mâină.

– Hai să mergem. Trebuie să leg vacile...

O umbră zvâncni fulgerător printre copaci; fără veste, fără le sări drept în față, uriașă și însăpăimântătoare, cu dinții rânjiți și cu ochii arzători ca focul. Încremenit de groază, copilul mai apucă să spună doar:

– Yvonne... Uite lupul!

*

Erau patru, stăteau țepeni și încruntați în sala cea mare a castelului și așteptau. Purtau hainele cele bune, ghici Julien. Își țineau mâinile depărtate de corp, ca să nu strice pânza, și păreau a nu se simți tocmai în largul lor în acele costume aspre și tari, purtate, poate, de foarte puține ori, și mirosind puternic a lavandă și lămăiță.

– Ce doriți, oameni buni? îi întrebă Julien, venind spre ei. Despre ce vreți să-mi vorbiți?

Cei patru se priviră un moment descumpăniți, apoi unul dintre ei făcu un pas în față.

– Să ne iertați, stăpâne, nu vrem să vă supărăm...

– Ei?...

Omul ofta adânc, frământându-și pălăria în mâini.

– Lupi, stăpâne, izbucni el. Pădurile din împrejurimi colăie de lupi care ne omoară copiii și ne mânâncă vitele. Ne e frică să ieşim din case după lăsarea întunericului, că...

– Lupi? murmură Julien, tresărind. Ați spus lupi?

Se așeză sfârșit în jilțul mare, cu rezemătoare aurite și căptușeală de catifea roșie, primit în dar de la rege, și întinse

iar mâna către scrisoarea de curând deschisă, pe care o lăsase pe masă la intrarea celor patru țărani. Vede, cu ochii înțețoșați, rândurile negre ale prietenului său, contele d'Etang. Își el îi vorbea despre lupi...

Obosit, își masă fruntea încrățită.

– Lupi, șopti el.

Copii uciși de lupi. Vite sfâșiate și pe jumătate mâncate. Privi întă spre oamenii din fața lui.

– De când se întâmplă asta?

Purtătorul de cuvânt al micului grup privi în spate, spre ceilalți, ca pentru a cere aprobare.

– De vreo câteva săptămâni, stăpâne... La început, nu ne-am bătut capul cu ei. Am crezut că o să ia câteva oi, câteva vite și după aia o să plece ei, când se satură. Am crezut că, dacă punem câini buni, o să se sperie. Dar nu s-au saturat. Nu s-au speriat. Sunt tot mai flămânci, tot mai însetați de sânge. Nu s-au mulțumit cu oi și vite, acum ucid oameni. Iar câinii se feresc din calea lor, înfricoșați. Chelâlăie când le simt mirosul și caută adăpost în case... Am mai văzut noi lupi, stăpâne, dar nu din soiul asta. Sunt mari cât niște viței bine hrăniți, au blană vârgată și colții ca niște lame de pumnal... Trebuie oameni viteji, cu arme tari, care să meargă după ei și să-i șteargă de pe fața pământului. Domnia Voastră, stăpâne, sunteți prieten cu regele. Vorbiți cu Majestatea Sa, să trimite armata...

Glasul omului se stinse într-un oftat. Părea că ar fi vrut să spună și altceva, dar nu îndrăznea. Julien clătină ușor din cap, cu privirile în gol.

– Bine, oameni buni. Voi vedea ce este de făcut în această problemă. Acum mergeți la casele voastre și vedeți de gospodării...

Cei patru lăsară capetele în pământ și ieșiră, târând cizmele grele cu tălpi groase și tari. Julien luă iar scrisoarea prietenului său, cercetând-o încruntat. Contele d'Etang nu vorbea despre lupi, ci despre *un singur* lup. Un animal neobișnuit de mare, judecând după urmele găsite. „Oamenii sunt îngroziți, dragul meu”, scria el. „Unii cred că e un demon împielit ce poartă duhoarea iadului cu el și, pe cinstea mea, inclin să-i cred. Am văzut cu ochii mei acei copii și tineri sfărtecați și am văzut și urmele lăsate de fiară în preajma cadavrelor. Aici nu e lucru curat, Julien. Intenționez să-i scriu regelui despre acest lucru.”

– Băiete, strigă Julien către slujitorul său. Pregătește-mi bagaje, și spune-i lui Jaques să aibă grija de cai. Plecăm în zori!

*

Era întâmpinat de chipuri întunecate și priviri rătăcite, atunci când întâlnea oameni. Îi vedea pășind greoi, cu spatele încovoiat și capetele plecate. Răspundeau vag, monosilabic la întrebări sau îl evitau, clătinând din cap și șoptind cuvinte neînțelese – probabil rugăciuni, sau blesteme, sau doar indemnuri către vitele mute care îi urmau supuse – și mergeau mai departe. Dar oamenii erau rari; ulițele, pustii. Stăteau cu toții prin case, cu obloanele trase și ușile zăvorâte.

Uneori, vedea mici grupuri adunate prin cimitire, lângă morminte săpate în grabă. Câte un preot cu voce nazală murmură jumătăți de cuvinte asupra cadavrului dăruit țărânei; câte un bătrân cu chipul împietrit de durere privea în direcția gropii proaspăt acoperite.

– Ce s-a întâmpat? Cum?... întreba Julien mereu, trăgând cu putere de frâu, în timp ce calul însipumat mesteca nervos zăbală.

– Lupii, răspundeau ei în șoaptă, privind grăbiți și temători în jur.

Simțea încordarea plutind greu în tot și în toate; groaza paralizantă ce le încetinea mișcările și le golea obrajii de sânge. „Lupii”, își repeta Julien sieși. „E posibil ca niște amărăți de lupi să aducă atâtă moarte?...”

*

– Uite aici. Vezi?

Urmele erau imense, mult mai mari decât ale oricărui lup întâlnit vreodată. Julien simți sudori reci prelungându-i-se pe spinare. Se ridică îngreșat și păși încet spre locul în care se aflau caii. Ajunsese la conacul contelui d'Etang în dimineața aceea, sperând că va fi întâmpinat, ca de obicei, de zâmbetul vesel și îmbrățișarea fermă a prietenului său. Însă domnul conte nu era acasă, i se spusese acolo. Numai ce plecase călare, în goana cailor, însoțit de oameni înarmați cu pistoale și muschete, după ce un grup de țărani îngroziți veniseră să îi vorbească. Era *ceva* în pădure, mai spunea slujitorul în livrea roșie. Nu știa să spună ce, dar era ceva cumplit, pentru că domnul conte pălise și se precipitase afară, ordonând ca toate intrările să fie zăvorâte până la întoarcerea sa și să nu iasă nimeni. Bineînțeles, Înălțimea Sa, ducele Julien de Roanne, era binevenit să intre și să îl aștepte pe domnul conte, dacă dorea... Însă Julien era prea agitat ca să aștepte cu brațele încrucișate. Îi mulțumi slujitorului pentru informații și dădu pinteni calului, repezindu-se spre pădurea în care obișnuia să vâneze mistreți și cerbi împreună cu domnul d'Etang. Pe conte îl găsi exact cum se aștepta, aplecat asupra trupului neînsuflețit al unui Tânăr de vreo cincisprezece-șaisprezece ani. Probabil că băiatul venise în pădure după lemne; alături

de el zăcea un topor. Însă unealta nu îi folosise la nimic, după cum se vedea...

Julien făcea mari eforturi să nu privească în direcția cada-vrului spintecat de fiară, însă zadarnic. Ochii i se întorceau fără voie spre imaginea aceea oribilă, stropită din belșug cu sânge încheagăt. Se sprijini de gâtul armăsului său; greața îl copleșea. Conteles d'Etang îl ajunse din urmă, lovindu-și vârful cizmelor cu cravașa.

– Despre asta îți vorbeam în scrisoarea mea, zise el din spate, cu o voce calmă.

Mereu vorbea cu o voce calmă și spunea mai puține decât gândeau. Ca și cum încă socotea dacă interlocutorul său este destul de puternic încât să audă totul. Julien putea să jure că mai era ceva de spus, ceva important, și că domnul d'Etang va prefera să tacă. Pentru a-și ascunde nervozitatea, spuse peste umăr:

– Animalul trebuie să fie imens. Recunosc, nu am mai văzut aşa ceva...

– Julien.

Contele se apropie cu fruntea încrețită. Aruncă o privire neliniștită în jur, la copacii neclinti și la tufărișul des ce înghețea poteca, apoi oftă adânc.

– *Nu cred că este lup.*

– Nu înțeleg, șopti Julien, și un fior rece îl străbătu din cap până în picioare.

– Nici eu, mărturisi contele d'Etang. Vino, să plecăm de-aici. Locul asta mă îngrozește.

Porniră în galop spre locuința contelui, un conac elegant, vechi de aproape două sute de ani, ridicat pe vârful unui mic deal pietros. În jur, un câmp larg cu iarba înaltă, numai bun de vânătoare, învecinat cu holdele întinse ale domeniului.

Pădurea cea bătrână și deasă înconjura totul, ca într-o îmbrățișare întunecată.

– Să nu vorbim despre asta în fața contesei, ceru contele, înainte ca cei doi bărbați să intre pe poarta cea mare. E extrem de tulburată de întâmplările recente și n-aș vrea să o sperii mai tare decât e cazul. Însă trebuie să discutăm. După cină, mergem în bibliotecă; vreau să-ți arăt ceva foarte important.

– Cum dorești, Henri, răspunse Julien, apoi se retrase în odaia lui pentru a-și aranja ținuta.

Cina se scurse într-o liniște aproape totală. Contesa era palidă și nedormită; vorbea puțin, cu glas șoptit, și făcea gesturi parcă neterminate. Julien o cunoștea prea puțin. O ținea minte de la nunta cu contele – o copilă tăcută și delicată, cu ochi mari și buze mici, care privea sperioasă spre mirele înalt și spătos. De atunci, o văzuse doar ocasional; Tânăra doamnă d'Etang nu mergea prea des la Curte, pentru că nu-i plăcea zarva, și nu participa la vânători, pentru că nu-i plăcea săngele. Iar contele o adora ca pe o icoană, ferind-o de toate lucrurile ce nu-i făceau plăcere, înconjurând-o mereu cu flori, cărți și muzicanți.

La sfârșitul mesei, doamna se scuză fără să ridice ochii și ieși în vârful picioarelor, lăsând în urmă un vag parfum de lăcrămioare. Contele o însoțî până la etaj, unde zăbovi câteva clipe lungi, apoi se întoarse în salon.

– Ne plimbam călare prin pădure, începu el, cu chipul întunecat. Charlotte voia să îmi arate o poiană plină de viorele, undeva pe malul râului.

Se așeză greoi.

– A dat pinteni calului și a luat-o înainte. Curând, nu am mai auzit-o, nici nu am mai văzut-o, deși nu avea cum să ajungă prea departe atât de repede. O ascundeau niște tufe.